

maade, at den personlige Indkomstskat er en Skat paa Ærlighed.

Dette er Grunden, hvorfor jeg er og vedbliver at være en bestemt Modstander af den Form for Indkomstskat, vi have her til Lands, og til Forskel fra forskellige andre foretrækker jeg i alt Fald Formueskatten, thi saa meget er sikkert, at hvor stor ens Formue er, det har man et i hvert Tilfælde mere paalideligt Grundlag til at skønne over. Men selv overfor Angivelsen af Formuens Størrelse kommer man noget ind paa en Angivelse gennem et Skøn, ogsaa her hviler Angivelsen derfor mere paa Skatteyderens Ærlighed, end heldigt er for en Skat.

Her er det, jeg mener, at Arveskatten byder en Fordel. Den har netop den store Fordel, at man for den har et langt paalideligere Grundlag. Ved hvert Arveskifte foretages nemlig en grundig og indgaaende Formueopgørelse, som tilmed bliver alvorligt kontrolleret.

Uden at have de Skyggesider, som Formue- og Indkomstskatten har, har Arveskatten den samme Lysside, at den søger Skatten der, hvor Skatteevnen er, og den har denne i mine Øjne i potenseret Grad, fordi den tillige rammer i et Øjeblik, hvor den, der rammes, nogenlunde let kan bære denne Afgift. Den rammer nemlig i det Øjeblik, hvor den vedkommende faar en helt ny Skatteevne at betale Skat af.

Selv med den ret høje Procent, der her er Tale om for Arv i første Linie, naar Arven er meget stor, og som da kan naa op til 5 pCt. eller lidt derover, betyder det jo dog ikke andet, end at vedkommende i noget over et Aars Tid maa undvære en Indtægt, han ikke tidligere har haft, og som han derefter hele sit Liv igennem vil have. Naar der er Tale om Arv i fjernere Linier, bliver Skatten vel højere, men det er lige saa retfærdigt, for i samme Grad som Skatten stiger, i samme Grad er det ogsaa en ny Indtægt, en ny Formue, og det en, som vedkommende mange Gange ikke har kunnet regne paa, i alt Fald ikke har kunnet regne sikkert paa.

I det hele og store er en højere Arveskat derfor noget, jeg finder fuldt forsvarligt. At den foreliggende Lov kan trænge til Ændringer, maaske baade med Hensyn

til den foreslaaede Skala og paa andre Punkter, er en anden Sag. Hvad der særlig i saa Henseende foreløbig synes mig mindre tiltalende er dette, at Enker i uskiftet Bo skulle svare Arveskat, naar de efter Mandens Død overtage Boet. Desuden mener jeg, der kunde og burde tages visse Hensyn, naar Talen er om Arveskat af faste Ejendomme, som overtages af en af Arvingerne. Det vil være naturligt, at den samme Lempelse, som er given overfor Len og Stamhuse, hvor Arveskattens Erlæggelse kan strækkes ud over et længere Aaremaal, ogsaa gives overfor faste Ejendomme, som arves. Dette er imidlertid Detailler, som nærmest høre hjemme i et Udvalg, og som jeg derfor forlader. Jeg kan saaledes i og for sig give Skatten min Tilslutning, men ser helst, at den ikke benyttes som Kompensation paa Toldloven, det finder jeg nemlig uforstandigt.

Hvad jeg derimod finder uforsvarligt ved hele Komplekset af Forslag, er dog, at samtidig med, at vi her beslægtede to ny Skatteobjekter, staa vi overfor en Lov, der formindsker Statens Indtægter med 2 Mill. Kr., ja, medens Lovforslaget har ligget her paa Bordet, er Indtægtsformindskelsen jo endda vokset til $2\frac{3}{4}$ Millioner, og jeg tror, den vil vokse yderligere, naar Loven bliver ført ud i Livet. Nu siger man nok, at det kunne vi godt forsvere, for vi have en god, solid, med voksende Indtægter forsynet Statskasse at regne paa. Der tror jeg imidlertid, man tager fejl, fuldstændig fejl, og at man slet ikke har Lov til at gaa ud fra, at vi stadig ville se vore Statsindtægter vokse. Jeg vil ikke tale om, at det i mine Øjne er hasarderet, naar man gaar ud fra, at Indtægterne af vore Jernbaner og vort Postvæsen ville blive ved at vokse i lignende Maal som hidtil, jeg tror tværtimod, at der maaske er fuldt saa megen Sandsynlighed for, at de ville aftage; i hvert Fald er det hasarderet at tro, at de ville vokse ud over, hvad de have gjort i de sidste Aar.

Men det skal jeg endda lade ligge og holde mig til Hovedgrunden til vore Statsindtægters Vækst, Stigningen af de indirekte Skatter, og der skal jeg saa ogsaa se bort fra, at ved denne Lov ville vi — og jeg tror selveste Finansministeren indrømmede det — paa nogle af de allervæsent-